

מילי דמלכא

שיחות ומאמרים שזכינו לשמוע מאת
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה'
עבודת חג השבועות להתחדש שוב בכח שנמוע בנו מסיני

יו"ל ע"י

מכון להוצאת הדא"ח

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שע"י חסידי קאסוב

שבועות תשפ"ב לפ"ק

- אחים יקרים אחים לדעה -

הננו בזה בקריאה של חיבה לכל קוראינו ואנ"ש היקרים שיחי
שהיות ומלאכת הכתיבה, העריכה, וסידור הגליונות, שיהיו באופן נאה ויאה ומכובד עולים ממון הרבה,
וכדי להוציא את הגליון אנו צריכים את עזרת הציבור החפץ ורוצה בקיומו

אנו פנים לעזרת הציבור הושיטו ידכם והרימו את נדבת לבכם לתרום מתנה יפה ונכבדת

וההזדמנות נאותה לתרום לעילוי נשמת יקירכם אשר בוודאי תהא

לטובת נשמתם זכות הפצת דברי תורה האלו

וגם בעת שמחתכם תבוא הברכה לכם ולביתכם

והנצחתם תונצחו בתוך הקונטרסים הפרסם עושי מצוה

ובכן אלו הרוצים בהנצחה או החפצים לתרום עקב שמחה וכן מי ברצונם לתרום לעילוי נשמת

יפנו לר' מאיר גאדינגער הי"ו במס' 917-686-5892

או להתקשר ע"ד אימייל ל **toraskosov@gmail.com**

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב

**לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתינו הק'
יש להתקשר לקו "קול קאסוב"**

במס' 972-72-370-1810 או במס' 718-682-2004 ישראל 972-72-370-1810

כל הזכויות שמורות

להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 917-686-5892

או אל **toraskosov@gmail.com**

להשיג הגליון בירושלים יש לפנות למס' 0533176847

נערך ונסדר ע"י:

ישר גראפיקס
347.528.6918

עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה' עבודת חג השבועות להתחדש שוב בכח שנטוע בנו מסיני

עוד זאת נשים על לב, כי בכל הלך הפרשיות המגוללים את מעמד קבלת התורה וביותר תוקף בסדרות המורים על מועדי ה' באמור ובפינחס, לא נזכר מאומה על שקיבלנו התורה בחג השבועות ושלפיכך עשהו הכתוב יום טוב, ואדרבה בפרוש אמרו (ר"ה ו:): 'עצרת פעמים ה' פעמים ו' פעמים ז' שאין קביעות החג תלוי ביום נתינת התורה, אלא חל תמיד ביום החמישים מראשית הספירה ללא קשר לזמן בחודש שנופל בו, ושמחתה הוא מחמת הקרבת המנחה חדשה'. ונסה לבאר מה ראתה תורה להניח כובד המשקל של חביבות יום זה בהקרבת הביכורים ושני הלחם, יתיר ממה שקבלנו אז חמדה גנוזה מתחת כסא הכבוד.

קביעת היום למקרא קודש, משום שמקריבים בו מנחה חדשה לה' בפסוק (ויקרא כג טו-טז) 'וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום והקרבתם מנחה חדשה לה'.' והפסוק כמו קורא לנו ואומר דרשונו וחיו, מה טעם יש למנות שבעה שבועות תמימות יום אחר יום ולהביא בסוף 'מנחה' מתנובת השדה של השנה החדשה, וכי מה בין ספירת הימים להקרבת מנחה חדשה שעשאם הכתוב אחד, ובוודאי אם תלה הכתוב את ענין הספירה להבאת 'מנחה חדשה לה' ענין גדול יש בה.

א. לא נמנע עצמינו מלהרחיב היריעה, כי רבותינו הראשונים כבר נגעו בסוגיא זו, על מה ולמה נקבע יום זה לחג ומועד, והילוכונו בשאלתנו קאי לשיטת בעל העקידה והאברבנאל הנוקטים שאין מקרא יוצא מידי פשוטו ושמחת החג הוא על הבאת המנחה חדשה ולא על נתינת התורה שהיא אינה מיוחדת לזמן מסוים וחייבים להגות בה בכל עת, וכלשון בעל העקידה (שער סז): 'לפי שזיכרון התורה וקבלתה אינו לזמן מיוחד כשאר ענייני המועדים, רק מצוותה בכל יום ובכל עת ובכל שעה, דכתיב (יהושע א ח) 'לא ימוש ספר התורה הזה מפיו והגית בו יומם ולילה, ובכל יום ויום אנו מצווים שיהיו חדשים וחביבים בעינינו כיום שניתנו בו'.

עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה'

שאלות וביירוים בסוגיא דמתן תורה

(ה ו) 'נפשי יצאה בדברו', וכך היה בכל דיבור ודיבור, שפרחה נשמתם וחזרו לאחוריהם י"ב מיל, עד שהוצרך השי"ת להביא מלאכים שיביאו אותם שוב אליו לשמוע את הדברה שלאחריה². ועלינו להתבונן במאמר זה: א. מדוע נעשה כדבר הזה

ול'השנת הענין עלינו להקדים עוד כמה ביירוים נצרכים. ידועים דברי חז"ל (שבת פח:): שבעת שנגלה השי"ת בסני, יצאה נפשם של ישראל, ועל זה כתיב בשיר השירים

ובאברבנאל כתב (ויקרא פרק כג): 'והנה לא נתנה התורה טעם לחג הזה שיהיה זכר למתן תורה, לפי שלא הוקבע החג לזכרון מתן תורתנו, כי התורה האלוהית אשר היתה בידינו והנבואה אשר היא בידינו עדים לעצמם, ואין צורך לקדש יום לזכור אותה. אבל היה טעם חג השבועות להיותו התחלת קציר חיטים וכו'. ואין ספק שביום חג השבועות ניתנה התורה, אבל לא נצטווה חג על זכירתה¹.

כך כותב גם ה'כלי יקר' בפירושו (ויקרא כג טז): 'ומה שלא נזכר בתורה בפרוש כי יום זה מתן תורה, וכן לא נזכר בתורה בפרוש כי ראש השנה הוא יום דין, וטעם שניהם אחד הוא כמו שכתבתי בחיבורי עוללות אפרים, שעל מתן תורה לא רצה ה' להגביל יום ידוע לפי שצריך האדם שיהיה דומה לו בכל יום ויום מכל ימות השנה כאילו באותו יום קיבלה מהר סיני, כי באמת אמרו חז"ל (עירובין נד:): שהתורה נמשלה לדד זה שכל זמן שהתינוק ממשמש בה הוא מוצא בה טעם חדש כך התורה כל ההוגה בה מוצא בכל יום טעם חדש, על כן דין הוא שיהיה דומה אליו בכל יום כאילו היום קיבלה מהר סיני ואם כן כל יום הוא מתן תורה אצל ההוגים בה על כן אין ראוי להגביל יום ידוע לנתינתה, ועל כן אמרו חז"ל (ספרי פרשת ואתחנן ו ו) שיהיו דברי תורה חדשים עליך ולא כדבר הישן שלבו של אדם קץ בו שהרי באמת אתה מוצא בה דבר חידוש בכל יום ויום, ועל כן אין יום נתינתה מבואר בתורה יותר ממה שנרמז בהבאת מנחה חדשה להורות שהתורה מנחה חדשה בכל יום ויום'. וכן הוא דעת הריב"ש (שו"ת סי' צו) וה'חק יעקב' (סי' תצד ס"ק א). ועיין מהרש"א (חידושי אגדות ע"ג ג. ד"ה ביום השישי).

מאיך הרמב"ן (ויקרא כג יז) והחינוך (מצוה שו) מציינים בביור, שעיקרו של יום נתקן לזכר מתן תורה, וכן נראה משמעות דברי הטורי אבן (מגילה לא). שפירש שלכן קוראים בתורה פרשת 'בחודש השלישי' גם אם חל להיות בה' או בז' סיון (ר"ה ו:), מפני שזהו מהותו של יום. ועיין עוד ריטב"א (שבת פז: ד"ה א"ל), צל"ח (פסחים סח: ד"ה הכל מודין), שו"ע הרב (סי' תצד ס"א), וב'שו"ת עונג יום טוב' (סי' מב ד"ה ונראה משום).

ב. מה מתקו דברי הגה"ק רבי יוסף חיים מבבל זי"ע בספרו 'בניהו' בגמרא שם, המפרש מדוע עשה ככה, שיהיו מלאכים באים ומדדים אותם, ולא נתן בהם כח שישובו מעצמם אל המקום שהיו שם. שרצה להודיע בזה למלאכים כמה גדולה

ג עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה'

הדברות הקקו אלוקות בלבות בני ישראל

ענין זה ידרש יפה, על פי שאלה ידועה (ראה קהלת יצחק פרשת נשא בשם רבי בצלאל הדיין דוילנא זצ"ל ועוד רבים), דלכאורה תמוה מדוע עושים זיכרון ושמחה על קבלת הלוחות הראשונות, והרי לדאבון נפש לא נשתמרו הלוחות הללו בידנו שנשתברו אחר החטא (שמות לב יט), ולמה לא נפזז ונשמח בשמחת התורה ביום הכיפורים שקיבלנו אז את הלוחות השניות הקיימות איתנו עד היום הזה, מאשר לשמוח בחג שהאותיות של הלוחות שלו פרחו באוויר (שמ"ר מו א)². רק דהנה הגם שהראשונות נהפכו לשברי לוחות ונשאר לנו רק את השניות, אבל מכל מקום לא היה מהלך זה

להמית צדיק – את ישראל ביוםם הגדול, והרי החיים והמוות הם בידו של הקב"ה, ויכול היה להחזיק את נשמתם בקרבם עד אחר שמיעת הדברות מרישא ועד גמירא (ראה בכך יהודיע שם ד"ה הוריד מה שכתב בזה). ב. שנינו (שם פו:): שאף שנחלקו רבנן ורבי יוסי בכמה בסיון ניתנה התורה לישראל, מכל מקום כולי עלמא מודי דבשבת ניתנה תורה לישראל. ויש לדעת, מדוע ניתנה תורה דווקא בשבת קודש. ותגדל השאלה אליבא דרבי יוסי, דחזינן שהיה צריך להיות שתינתן התורה ביום ו' ומשה הוסיף מדלילה יום אחד על מנת שיקבלו את התורה בשבת, וכל האי למה (ראה פני יהושע שם ד"ה אמר, וביתר בספרי חסידות שהאריכו עד מאד בזה).

מעלת ישראל ממעלתם שנקראים בנים למקום, ולא כמו שסברו המלאכים שחשובים הם מבני האדם שהרי רק להם נגלו הנסותרות ואמרו (תהלים ח ה) 'מה אנוש כי תזכרנו'. והמשיל זאת למלך שהיה לו בן יחיד. והיה למלך גם משנה אשר היה מצוי לפניו ומגלה לו סתריו, ואם הזדמן להם למלך ולמשנה איזה דבר בדברי סתר בהיות הבן אצל אביו, היה אומר המלך לבנו לצאת מחדר המלך. והיה המשנה למלך חושב בלבו שהוא חביב וגדול בעיני המלך יותר מבנו מחמת כן.

יום אחד בהיות המשלך ומשנהו ביער יחד עם בן המלך, נחלש הבן עד שלא היה יכול לשוב ולעלות על סוסו, צוה המלך למשנה להפיל עצמו לפני בנו ולעמוד על ידיו ורגליו כדי שיעלה על גביו אל הסוס, ובזה הבין שמה שהמלך מוציא את בנו כאשר הוא מגלה לו את סתריו אין זה משום שהוא חשוב בעיניו יותר מבנו, אלא משום 'כבוד מלכים הסתר דבר', אבל הבן גדול ואהוב בעיני המלך יותר מן המשנה אלף פעמים.

ג. וראה שם בקהלת יצחק שביאר שלכן עושים שמחת תורה דווקא על קבלת לוחות ראשונות ולא על לוחות שניות, לרמז שיש מעלה גם לשברי לוחות ויש לנהוג בהם כבוד (ברכות ח:). ובזה פירש מה שאמר רב יוסף (פסחים סו:): 'אי לא

עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה'

שיוכלו לקבל אחר כך את הלוחות השניות, ואילולי שעברו את מעמד קבלת הלוחות הראשונות, לא היה ביכולת לקבל את הלוחות האחרונות¹.

כי במעמד קבלת התורה לא קיבלנו רק חוקים ומשפטים אשר יעשה אותם האדם, אלא בעיקר הזדככות הנפש וקשר של קיימא אל ה', שבעת ההיא נעקר יצר הרע מלבם (שיהש"ד א טו) ופסקה זוהמתן (שבת קמו.)², שבכח דיבורו של הקב"ה נחקק בקרבם כי 'אנכי הו"ה אלהיך' ואין עוד דבר זולתו³, ונעשו בריאה חדשה ממש, שעד אז היו נמשכים

כשגגה היוצאת מכח זה שבני ישראל חטאו והוצרכו להביא לוחות אחרים, אלא היה זה מן ההכרח וכמו שאמרו ז"ל (עבודה זרה, ד:) שלא היו ישראל ראויין לאותו מעשה, וברש"י שם בד"ה 'לא עשו ישראל את העגל' כתב 'כלומר, גבורים ושלימים ביצרם היו, ולא היה ראוי להתגבר יצרם עליהן, אלא גזירת מלך היתה לשלוט בהם, וכו'', ומה שיש לבאר בזה הוא שהוצרכו מתחילה לקבל את התורה תחילה בקולי קולות (שמר"ד שם) ב'חושך ענן וערפל וקול שופר הולך וחזק' אף שלא יתקיימו בידם, כדי

האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא', שלפי שהיה סגי נהור ושכח תלמודו (נדרים מא.) היה שמח שמחה יתירה שנקבע זמן מתן תורה ל'האי יומא' ולא ביום הכיפורים, שממנו למדו שגם לשברי לוחות יש חשיבות.

ד. זה לשון ה'שפת אמת' (פרשת כי תשא שנת תרל"ט): 'ברש"י (שמות לד ג ד"ה ואיש) אין לך יפה מן הצניעות. וקשה למה לא נתן גם הראשונות בצינעא. אבל בוודאי שניהם צריכין, שבוודאי בראשונות היו בני ישראל בחינת צדיקים גמורים והיו מוכנים להטות כל הברואים אליו יתברך, ולפרסם כבוד מלכותו יתברך בעולם בפרהסיא. כאשר כך היה רצון אבינו אברהם בתחילה. אכן כאשר עמלק הרשע ימ"ש הטיל שאור בעיסה ועיכב הטובה מכל האומות אשר נדחו על ידו. כמו שכתוב (במדבר כד כ) 'ראשית גוים עמלק' וכו', ונפלו גם בני ישראל מהתלהבות הראשון עד שגרם שבאו אחר כך לכלל חטא העגל, לכן היה אחר כך העצה בבחינת הצניעות. ומכל מקום גם זה אמת, כי לולי התלהבות הקודם בפירסום, לא היה אחר כך יכולת לילך בדרך צניעות. רק על ידי שכבר הקדימו בקולי קולות נתקיים אחר כך הצניעות. וזה לימוד לדורות כי בתחילה צריך להיות בהתלהבות עצום. ואם כי לא יהיה נשאר זאת ההתלהבות דבר של קיימא, עם כל זאת הוא העצה גם לימי הירידה אחר כך.'

ה. כפי שהגיד הרה"ק מקאצק זי"ע (אמת ואמונה אות תפו) לפרש הכתוב דמתן תורה (דברים ד לט) 'ידיעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד', ש'אין עוד' פירושו, שאין עוד שום ידיעה זולת זה וכל אשר בשמים ובארץ הכל הוא אלוקות.

ה עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה'

להעביר כתב שחקוק בדפוס, כמו כן הוא בדין בענין לוחות ראשונות, שאף שהאותיות היו פורחין באוויר, אבל השברי לוחות, נשארנו לנצח והם מונחות בארון (ברכות ח:). עדות לישראל שחקיקתם נשארה לתמידיות עולם.

ובחינה זו של 'רשומים בשמך' - שהשי"ת חקק בקרבנו את דבריו, מתעוררת בכל שנה ושנה מחדש, שאחר יציאתנו ממצרים - ממיצרי הגוף והנפש בליל פסח בכל דור ודור, נצטוונו למנות מ"ט ימים שבהם מזדככים יותר ויותר, עד הגיענו אל היום החמישים, שמתחדש מתן תורה מחדש כמאז, ומקבלים חקיקה חדשה של 'אנכי הוי"ה אלהיך', וזה שמחתנו בחג השבועות, על שקיבלנו מתנה טובה שנפשות ישראל השתנו במהותם מחמת דבר ה', והחקיקה בלב מאותו מעמד עודנה

אחר גופם ותאוותם, ומאז ששמעו קול אלהים מדבר מתוך האש נחקק הדבר בלבם שלכל אחד יש חלק באלהי ישראל שאינו בטל לעולם, וגם אם יחטאו ויפלו אחר כך, יכול לשוב אל ירושת אבותיו אחרית כראשית בכח הרשימה של מצוה שאינה נמחקת. ולכך התכוונו באומרם (שיה"ש"ר א ב) 'הדיבור עצמו היה נחקק מאליו, וכשהוא נחקק הולך קולו מסוף העולם ועד סופו', שהדברות עצמם נחקקו בלבות ישראל, ואינם יכולים לצאת מהם. וכן אמרו (שם טו) שבדיבור 'אנכי' נתקע תלמוד תורה בלבם, ובדיבור 'לא יהיה' נעקר יצר הרע מלבם. והכל עולה למקום אחד, שדיבורו של הקב"ה תקע במהותם שלא יוכלו להיפרד ממנו לעולמי עד.

משלו משל למה הדבר דומה, שכשם שבגשמי ניתן למחוק כתב שעל גבי לוח עץ, אבל בלתי אפשרי

1. עיין מה שכתב ה'שפת אמת' (לראש השנה שנת תרנ"ו): 'דכתיב (הושע יד ב) 'שובה ישראל עד ה' אלהיך', פירוש, עד שיתקיים מאמר 'אנכי ה' אלהיך' (שמות כ ב), כי זה המאמר 'אנכי' נחקק בכל איש ישראל כמו שכתוב (ירמיה ג יד) 'אנכי בעלתי בכם'.

2. לא נמנע עצמינו מלהביא כמה לשונות מספרי הקודש על כך אור דמתן תורה החוזר וניאור בכל שנה ושנה. זה לשון הרמח"ל בספרו 'דרך ה'" (חלק ד פרק ז): 'שכל תיקון שנתקן ואור גדול שהאיר בזמן מהזמנים, בשוב תקופת הזמן ההוא, יאיר אור מעין האור הראשון, ותחודש תולדת התיקון ההוא במי שקבלו וכו', ועל דרך זה חג השבועות למתן תורה'.

ב'מאור עינים' האיר (פרשת מקץ וראה גם פרשת יתרו): 'כי ידוע כל המצוות זמניות בבוא הזמן של מצוה נתעורר הדבר שהיה בעת הראשון'.

עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה'

סנפרינון היו. לזה אמר 'וספרתם לכם', פירוש, באמצעות מנין זה, אתם מאירים כסנפרינון את עצמיכם'. שכשם שהלוחות מאירים ומבהיקים כסנפרינון, כך נפשות ישראל קבלו במתן תורה אור עדי עדיים שנחקק בעצמותם, וזאת מזרזינו הכתוב, שמצוה עלינו להזדכך יום יום כספיר ויהלום בימי הספירה, עד שנזכה להגיע ליום החמישים ונוכל לחקק בקרבנו את האנכי של שנה זו.

עמנו, ולא שמחה על עצם קבלת ספר חוקים. וכך לומד האור החיים הקדוש את לשון הכתוב במצות ספירת העומר 'וספרתם לכם וכו' שבע שבתות תמימות תהיינה' (ויקרא כג טז): 'ובדרך רָמֹז רָמֹז באומרו 'וספרתם', על דרך אומרים ז"ל כי נשמות עם בני ישראל הם בבחינת הלוחות, ובאמצעות תחלואי הנפש וטומאת התיעוב יתלבלבו ויהשיך אורם. ואמרו ז"ל (שיהש"ר ה יד) כי הלוחות של

ובמקום אחר (פרשת צו): 'והנה זהו כלל גדול שבכל זמן מהזמנים נעשה תמיד כשבא הזמן ההוא בכל שנה נעשה כמו שהיה בפעם ראשון, ולכן אנו מברכין שהגיענו לזמן הזה. וזהו בניסן נגאלו ויצאו מקטנות לגדלות, ובניסן עתידין ליגאל דהיינו בכל שנה ושנה כשבא אותו הזמן יכול לצאת מקטנות לגדלות כמו בפעם הראשון'.

אחריו יבוא דברי ה'קדושת לוי' המביא בדרושים לחג השבועות: 'בכל שנה בעת שאנחנו בני ישראל מקיימים מצות הבורא ברוך הוא, היינו מצות השבתת חמץ ואכילת מצה בפסח ושאר מצוות התלויות בה, אזי נתעורר עלינו בחסדו הגדול הארה גדולה, כמו שהיה לאבותינו בשעת יציאת מצרים הארה גדולה מאוד בשכר המצוות שקיימו, כמו כן גם אנחנו מבני בניהם כשאנחנו מקיימים המצוות אזי אנחנו מקבלים גם כן הארה שהיה לאבות בפסח, ולכן אנו אומרים בפסח 'זמן חירותנו', ובשבועות 'זמן מתן תורתנו', כי מתעורר עלינו כך זמן חירות וזמן מתן תורה כפי מעשינו הטובים וקיום מצותיו'.

זה לשון המגיד הקדוש מקאזניץ זי"ע בספרו 'עבודת ישראל' (לחג השבועות): 'כי באמת בכל שנה ושנה כל ימי עולם נתגלה הדבר ההוא שהיה בימים ההם, כגון בימי פסח שיצאו ממצרים גם בכל שנה יש נפשות מישראל שיוצאים ממצרים. וגם בחודש הזה כיון שקרבו לפני הר סיני, נתגלה גם כן שיוכלו לקרב את עצמם להקב"ה ולקבל התורה ולקרב עצמן לפני הר סיני וכו'.

ח. ראה ב'שלה' הקדוש' (מסכת פסחים פרק נר מצוה אות צד): 'בפרק האורג (שבת קה:), תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר, העומד על המת בשעת יציאת נשמה חייב לקרוע. הא למה זה דומה, לספר תורה שנשרף, עד כאן. הנה, האדם הוא כמו הלוחות, וכמו שהדברות חמש כנגד חמש, כן עשר אצבעותיו חמש כנגד חמש. הרי גוף האדם כמו הלוחות, והאותיות נשמות, וכשפורחות נשתברו הלוחות, ואף שברי הלוחות הושמו בארון (מנחות ט.ט.), כן האדם יושם בארון'.

עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה' :

גדולות, לאיש עמל כפים שעסק להביא טרף לביתו משחר ועד ליל, שבאו ואמרו לו כי בישיבה של בנו החליטו לעשות לתלמידים שיעור שונה מהרגילות לכבוד איזה 'יומא דפגרא', ועשו גורל בין כל הורי התלמידים שאחד מהם יעשה 'שיעור כללי' בהיכל הישיבה, ושמו עלה בגורל. שאין ספק כי למרות שהוא טרוד על המחיה ועל הכלכלה ואינו נמנה בין יושבי אהל, מכל מקום כשיבין שכלתה עליו הטובה הזאת למסור שיעור לפני קהל ועדה, הרי שישב ויהגה בתורה כל הלילה ולמחר ימסור שיעור בישיבה שאף הוא עצמו לא יאמין שבנין נאה כל כך גג על גג יצא מפיו. ועתה אם נבוא ונשאל בגומרו של שיעור, מיהו האיש הלזה, האם הוא משבט זבולון שעוסק לפרנסתו כפי שעושה מימים ימימה ויעשה גם מחר, או שמא הוא מבני יששכר היודעים בינה כפי שהוכיח ביום הזה בהיותו מלמד תורה לעמו ישראל. והתשובה לזה, כי איש זה בפנימיותו ובמציאותו הוא קשור ומדובק בתורה, והראיה, שאילו לא היה לו חלק בתורה, הרי שלא היה יכול ללמד אפילו אות אחד, רק שבכל הימים נחסר אצלו ידיעה זו, והוא חושב שהתורה שייכת רק לבעלי תריסין וחכמים, ואין לו חלק ונחלה עמם, וברגע שהבין כי אין לו מנוס והוא חייב להניח מוחו בתורה

לחוק עצמו שיש בפנימיותו כח של 'אנכי הוי"ה אלהיך' וראיה לזה

ואל יאמר אדם הן אני עץ יבש, ולב יודע מרת נפשו עד כמה מרוחק אני מן הקדושה, כך שללא כל ספק אין דברי ה'אור החיים הקדוש' - שנפש ישראל יכולה להאיר כסנפרינון מכוונים אלי. ואליו נשיב גמול לומר, שהמציאות נגדו, שהרי לא היה מצב ירוד יותר מאז היתה ישראל לגוי מזמן שהותם במצרים, שהיו שקועים במ"ט שערי טומאה וכמעט רגע קט נפלו לשער הנו"ן (סידור האר"י פסקא מצה זו), והם הם היו אותם שבעבור נ' ימים עמדו לקבל התורה בדרגה עילאה כמלאכי השרת כמו שכתוב (תהלים פב ו) 'אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כולכם' (ע"ז ה.).

ומעשה אבות סימן לבנים שכל אחד למרות ריחוקו יכול לספור שבעה שבועות של טהרה ולהסיר ממנו כל סיג ופגם ולהשיג להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה, עד שמגלה את פנימיותו - כח הנשמה שבמח שהוא עשוי סנפרינון שאי אפשר לבקוע אותו (תוס' סוכה נב. ד"ה אם ברזל בשם מדרש) ואורו רב.

באמת אמרו להוכיח כי לכל אחד יש כח עליון להשיג מעלות

עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה'

ה' אלהיך' (שמות כ ב) נקבע בלב כל ישראל כי ה' אלהים אשר הוציא וכו', ומשנה המבע כרצונו, ועדיין קבועה ומאירה האמונה בלב כל ישראל, רק הנמיה והבלי עולם ועניני החומר המחשיכים ומסתירים. וזה עבודת כל האדם, מה שמנטל יותר מקרבנו הנמיה אחר החומר נגד רצון השי"ת, כמו בן מאיר האמונה בלבו יותר, ודבר ה' בדיבור 'אנכי' מתגלה יותר'.

להכיר בגודל נשמת איש ישראל עבודה זו להכיר את מעלת הנשמה שהשי"ת נתן בה כוחות

מתגלה מעיינו הנובע וחלקו בתורה שזה אמיתותו^ט.

ובח זה ירושה הוא לנו מהר סיני, וכפי מה שיעמול להשיג חקיקה זו, כך יעלה בידו, וכמו שכתב הרה"ק ה'חידושי הרי"ם' זי"ע ב'ספר הזכות': 'האמת הוא, כמו [ש] בדבר ה' שמים נעשו' (תהלים לג ו) ובמאמרו יתברך 'הי רקיע' (בראשית א ו), וכן בשאר המאמרות נברא העולם, ועדיין קיים בזה הדיבור, ובמו שפירשו ז"ל (מדרש שוחר טוב קיט פט) 'לעולם ה' דברך נצב בשמים' (תהלים שם) שקיימים בדיבור זה. כן במה שיחוד עמנו בדיבור 'אנכי

ט. יתכן לפרש בכך את דברי הגמרא (ב"מ פה:): רבי איקלע לאתריה דרבי אלעזר ברבי שמעון. שאלם רבי: יש לו בן לאותו צדיק. אמרו לו בני המקום: יש לו בן אבל מעשיו אינם ראויים והגונים. אתיה אסמכיה ברבי [לקחו רבי והסמיכו להיקרא רבי שיהיו קורין אותו רבי כדי שיתקנא וישים לבו על תלמוד תורה] ואשלמיה לרבי שמעון בן איסי לקוניה אחוה דאימיה [ומסרו לרבי שמעון בן איסי שהיה דודו אחי אמו כדי שלמדו תורה]. כל יומא הוה אמר לקרייתי אנא איזל [היה אומר בנו של רבי אלעזר בן רבי שמעון בכל יום, חפץ אני לילך לעירי לעסקי ולא לעסוק בתורה]. אמר לו: חכים עבדו ית, וגלתא דדהבה פרסי עלך, ורבי קרו לך, ואת אמרת לקרייתאי אנא איזל [פירוש, חכם עשו אותך ופרסו מעיל של זהב עליך, ורבי קראו לך, ואתה עדיין חפץ ללכת לעסקיך, הרי אתה תהיה גדול בתורה]. ועלתה בידם עד שגדל לאילנא ברבא. שרבינו הקדוש הורנו דרך אמת כיצד להוליך בדרך הטובה, להזריח את פנימיות הנפש ש'רבי קרי לך', ועל ידי זה יתבטלו ממילא כל הרצונות שאינם ראויים.

י. ובלשון הזה כתב נכדו ב'שפת אמת' (פרשת תרומה שנת תרנ"ה): 'כי הקב"ה כשאמר לבני ישראל 'אנכי ה' אלהיך' (שמות כ ב) נחקק זה האלהות בלבם של בני ישראל ונקרא 'צור לבבי' (תהלים עג כו). כדכתיב (שמואל א' ב ב) 'ואין צור כאלהינו' דרשו חז"ל (ברכות י). אין צייר שצר צורה תוך צורה. ולכן זו הרשימה לעולם דופק בלב איש ישראל. ולכן אפילו אחר החטא היה בלבם זו התשוקה לשוב להתקרב אליו יתברך, ובכח זה השרה שכינתו יתברך במשכן כדכתיב (שמות כה ב) 'אשר

ומרן ה'חתם סופר' זי"ע (פרשת תצוה) מזרזיניו בפסוק (שמות כח ג) 'ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתי רוח חכמה', שהשי"ת הורה למשה רבנו כיצד לנסוך כח בעושי המלאכה, שיאיר את עצמיותם בזה שיאמר להם, הרי אתה חכם לב וה' מלא אותך ברוח חכמה, ואם כן יכול תוכל לו, וכלשונו: 'אמר השי"ת למשה רבנו ע"ה, להיות כי הוא יתברך מלא אותם חכמת לב, וצריכים למי שיעורר אותם ויודיעם זה כדי להוציא חכמתם התקוע בכח אל הפועל, לזה אמר 'ואתה תדבר אל כל חכמי לב, ומה תדבר אליהם' אשר מלאתי רוח חכמה' - זה בעצמו הוא הדבור אשר תדבר ותודיעם, שהם מלאים רוח חכמה, ועל ידי זה - בזאת ההודעה, 'ועשו את כנדי אהרן' כי יעוררו להוציאם אל הפועל'. וכזאת יחזק כל איש ישראל את עצמו לידיע

להתעסק בגדולות - עם תורת ה', היא עיקר ההתאמצות בתחילת העליה בהר ה', לפי שהאדם למוד להאמין ליצר העומד סמוך לאוזנו ומשנן לפניו בכל עת ובכל שעה שנשמתו פגומה מחמת חטאים ועוונות שעשה וכל כיוצא בזה, ומה לו כי יבוא אל שער המלך בלבוש שק ויעשה לחוכא ואיטולולא. ומזה נלמד כי דווקא ממה שהשטן מתאמץ כל כך להשכיח את רום ערכנו, הרי זה סימן מובהק על אמיתות הדבר ופחדו הגדול שהאדם ילך בעקבותיה. וכך אמר מרן ה'בעל שם טוב הקדוש' זי"ע (צדור החיים יא): לפרש הכתוב (משלי ג יא) 'מוסר ה' בני אל תמאס' שהמוסר הטוב ביותר היכול לגרום לילך בדרך טובים הוא 'בני' הרי אתה בן מלך ולא יאה לך להתעסק עם מיאוס, ותן דעתך להתנהג כמי שלו יאתה המלוכה.

ידבנו לבו' ונתן להם עצה להוציא מכח אל הפועל זו התשוקה. וכן הוא בלב כל איש ישראל כדכתיב (דברים ל יד) 'קרוב אליך הדבר וכו' בפיו ובלבבך, שהתורה ניתנה בכתב ובעל פה, כמו שכתוב (ישעיה נא טז) 'ואשים דברי בפיו', ובלב היה החקיקה בנתינת הלוחות'.

וב'שם משמואל' (לשבועות שנת תר"ע): 'הענין, דהנה כתיב (תהלים לג ו) 'בדבר ה' שמים נעשו, וכמו כן כשאמר 'אנכי ה' אלהיך' נתעלו ישראל להיות ראויים שיקרא הקב"ה שמו עליהם ונעשו ברואים חדשים דבקים במקום. וכתיב 'אין שכחה לפני כסא כבודך', על כן לא היו שוכחין. וכן בשעה שאמר 'לא יהיה לך' נעקר יצר הרע מלבם כאמרם ז"ל (שבת קה:) "לא יהיה בך אל זר" (תהלים פא י) איזהו 'אל זר' שיש בגופו של אדם, הוי אומר זה יצר הרע. ומאחר שכך אמר הקב"ה נעשה כך, כי דיבורו של השי"ת הוא מעשה, שבאמת לא היה אצלם עוד היצר הרע ונעקר מלבם'.

י. עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה'

וברוחניות (עוד על מעלותיו ראה ב"ב טו:).
ויהי היום – ויאמר ה' אל השטן
השמת לך על עבדי איוב כי אין
כמוהו בארץ איש תם וישר ירא
אלהים וסר מרע' (שם פסוק ח), ראה נא
את עבדי איוב שהוא מוכתר בכל מדה
נכונה בישרותו וביראת חטאו בכל
הארץ. נענה השטן להשי"ת: וכי
גדולה היא זו שאיוב ירא אלהים, והרי
לא חסר לו דבר בחייו בבני חיי
ומזוני, תן לי ואנסהו ונראה אז האם
עדיין מתהלך בצדקו אם לאו. הסכים
עמו השי"ת ונתן לו לשטן לעשות
לאיוב ככל אשר יחפוץ ובתנאי
שישאירו בחיים (שם פסוק יב). מאז
ואילך החל איוב לרדת מטה אל עברי
פי פחת וסבל מאד במיתת אשתו
ובניו ואיבוד כל רכושו, עד שנשאר
בשמלתו לעורו ויאמר על זה 'ערם
יצאתי מבטן אמי וערם אשוב שמה'
(שם פסוק כא).

היו לו לאיוב ג' רעים אשר התרועעו
עמו, שהרבו לחזק את ידיו בכל
גל וגל שעבר עליו, כי הכל מהשי"ת
ואי אפשר לעמוד בסוד ה', ורובו
ככולו של ספר איוב עוסק בדין
ודברים שהיו ביניהן לאיוב. הראשונים
נחלקים מה ענו לו רעיו של איוב על
שאלתו מאי טעמא עשה ה' לו ככה
שהצליחו ליישב את דעתו. הרמב"ן
(בספרו שער הגמול) ועוד מן הראשונים

כי לוחות אלהים חקוקים על לבו
כמאמר 'כתבם על לוח לך'^א (שם פסוק
ג), ומצד פנימיותו הוא מאיר כאבני
ספרינו ועליו רק לקיים 'וספרתם
לכם' לזכרו כספיר ויהלום.

זהו בעצם הענין הגדול הנקרא
'שאיפות' שמזרזים למזורזין לא
לחשוב מחשבה מוגבלת שכוחו
מצומצם ואין בידו להתעלות ולהגיע
לפסגות, רק אדרבה להתהלך בגדולות
ולהבין כי נשמתו כמעלה עליונה עוד
יותר ממלאכי השרת (שער הגלגולים
הקדמה יט) וממרום חוצבה מתחת כסא
הכבוד, ואל לו לחשוב שיש מעצור
בעדו מלהגיע גבוה מעל גבוה.

הקושי להתעלות הם ההוכחה על גדלות הדבר

אמנם, חלילה לנו להתעלם ולא
להשגיח על זמני הקושי
העוברים על בן המלך ולמעט בהם
שאינם כלום, כי בשעת הקושי כמו
נסמא עיני האדם, עד שאינו יודע
לשות עצה בנפשו מדוע נעשה לו כה,
ועל כן נאמר איזה מילין לחזק ברכים
כושלות, אף שהדברים מפורסמים.

אחד מן האישים הידועים בכתובים
הוא איוב, איוב היה 'איש תם
וישר וירא אלהים וסר מרע' (איוב א א)
שלא חסר לו כל דבר בגשמות

יא. 'וזהו עיקר מתן תורה לישראל, שיהיה נבלע בלבם וכמו שכתוב (משלי ג ג) 'כתבם
על לוח לך' (דברי חלומות [להרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין ז"ע] אות יג).

עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה' יא

ולית דיין. בואו רעיו הנאמנים ורוממהו, שכל העובר עליו הוא מנפלאות הנהגת העולם, שדווקא הירידה הגדולה מאיגרא רמא לבירא עמיקתא זה מורה על גדלות נשמתו, שהשי"ת מאמין בו ויודע שיש בכוחו לדלות מנוקבא דתהום רבה אוצרות ולהעלותם אל מקום גבוה יותר ממה שהיה בראשונה, ולפיכך אל ירע בעיניו כל אשר הוא עובר כעת, כי טובה היא, ששם צוה ה' להפוך את הקללה לברכה באם יעמוד כצור חלמיש וישען באלהיו. ואכן הועילו דבריהם אלו לנחמו ולהשיב את לבו להתחזק בה' אלהיו, וזכה בסוף ימיו לחיים טובים. וזה שאמר הכתוב (איוב מב יב) 'וה' ברך את אחרית איוב מראשיתו', שהטוב באחרית ימיו, הגיע 'מראשיתו' מכח שעמד בעוז בימי הרעה ולא החטיא לשונו לדבר על ה'.

על כן גם בבוא רעה לאדם, אל יתפעל לחשוב מדוע נגזר עליו לעבור נוה התלאות משונה שכזה,

(ריקאנטי פרשת וישב, כד הקמח ערך אמונה) מעמידים, שידידיו גילו בפניו את 'סוד הגלגול', שפעמים האדם בא שוב אל העולם כדי לתקן את שעיוות בחייו הקודמים, וכפי שנאמר בספר איוב (לג כט) 'הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר', ויתכן שאף הוא בא לתקן קלקולים שעשה בגלגולו הקודם, וייסוריו מגיעים לו בדין².

אבל לעניינינו יש להביא דרכו של המלבי"ם בהקדמתו אל ספרא דאיוב, שהאריך ללמד עמוד איתן באמונתנו הנצרכים מאד לכל אחד ואחד מאתנו³, שכשראה איוב את כל העובר עליו, כיצד בשעתא וברגעא חדא נהפך מאיש היושב ברומו של עולם לסמל ודוגמא לחיי מרורות, עלתה בלבו שאלתו של משה רבנו, מדוע יש צדיק ורע לו ורשע וטוב לו (ברכות ז), כיצד יתכן שדווקא הוא שהשי"ת העיד עליו שהינו 'איש תם וישר וירא אלהים וסר מרע', יעבור ייסורים וחוליים רעים ויקחו ממנו הכל, והלא דבר הוא, וכי לית דין

יב. אכן האר"י הקדוש חוזר ושונה הרבה (שער הפסוקים איוב, שער הגלגולים הקדמה טו, שם הקדמה לו, שער הפסוקים פרשת וישלח) כי איוב היה גלגול של תרת, והיה נצרך לעבור את שעבר כדי לזכך עצמו כדי שיהיה ראוי להיות במחיצתו של אברהם אבינו.

בעל ה'בני יששכר' בספרו 'רגל ישרה' (אות קפ) מביא, שאיוב היה גלגול של יעקב אבינו ע"ה, ולזה אמר איוב (איוב ט כא) 'תם אני', רמז ל'יעקב איש תם' (בראשית כה כז), והיסורין שעברו עליו היו לתקן מה שיעקב נשא ב' אחיות (פסחים קיט:).

יג. הבאנו בקיצור, ועצתנו לראות את דבריו באותיות מחכימות מבפנים, וזוהי חובה גדולה לחזק האמונה בה' ובדרכי ההשגחה.

עמוקות פרשת ואתחנן אופן קפו), וכפי מה שמתייגעים בתורה, זוכים לברר את חלק הנשמה שחוקק עליה מכתב כתב קודש 'אנכי הוי"ה אלהיך'. ואין הכוונה בלעסוק בדברי תורה רק בלימוד הדינים היוצאים מהנלמד וכיוצא בזה, כי כלום חפץ לה' ב'קאמפיוטער'ס' שיש בהם הרבה תורה, אלא עיקר רצונו בלימוד התורה שהלימוד יביאנו לקשר עליון, שיתבונן¹ בגודל המתנה הגדולה שחננו הא-ל, שבשר ודם שפל כמוהו המלא תאוות משונות, יכול שתהיה לו נגיעה בתורה הקדושה שהיא מחשבתו של הקב"ה ממש דלית ביה תפיסא כלל (וזהר הקדוש ח"א צב:), ומחשבה זו תביאהו שמעצמו יתמלא בוושה גדולה לפני ה' וידבק בכל מאודו ב'אנכי הוי"ה אלהיך' החקוק בו.

בזה יש לבאר מדוע ביקש משה רבנו שתינתן התורה דווקא בשבת קודש, כי יום השבת אין בה זולתי כי

אלא ידע נאמנה, שכמו שאיוב ירד מכל אשר לו כדי להיטיבו באחריתו, כך גם ההסתר פנים שלו בא לצורך גילוי רוממות נשמתו, שיוכל לפתוח את מוחו בהשגות גדולות ולידע כי הכל ממנו יתברך, ולהגיע בסופם למקום גבוה יותר הרבה יותר מהשגותיו עתה. ואדרבה, בו בחר ה' ביודעו כי הוא מסוגל להגיע אל התכלית, וזה מורה על גדלות נשמתו שמתקיים בו הכתוב (תהלים יא ב) 'ה' צדיק יבחן' (ועיין ב"ר לב א).

לימוד התורה, הדרך לגלות את חקיקת הלב שבליבנו

הדרך לגלות את חקיקת 'אנכי הוי"ה אלהיך' - כח הנשמה שבקרבנו, הוא באמצעות כח התורה, שהרי התורה וישראל חד הם (וזהר הקדוש ח"ג עג:), ונשמות ישראל מכוונים כנגד ס' ריבוא אותיות התורה (מגלה

יד. ראוי להביא אחד מלשונותיו הרבים של ה'מאור ושמש' בשם מורו הרה"ק מלובלין זי"ע על גודל החיוב לפשפש בתשובה קודם הלימוד, ואלו דבריו בפרשת דברים: 'כי הנה מצאנו בספרי קודש וכן שמעתי מרבתי הקדושים נשמתו עדן שהעיקר מעיקרי העבודה הוא, להרהר בתשובה קודם ישיבתו ללמוד תורה, או קודם עשייתו מעשה המצות. ואדמו"ר הרב בוצינא קדישא רבן של כל בני הגולה מורנו הרב יעקב יצחק מקהילה קדושה לובלין זצוק"ל אמר, שאם האדם אינו עושה תשובה קודם לימוד התורה - עליו נאמר (תהלים נ טז) 'ולרשע אמר אלהים מה לך לספר חקי' וגו'. מה שאין כן שבאם מהרהר בתשובה קודם הלימוד - אזי נקרא 'צדיק', כמו שאמרו חכמינו ז"ל בקידושין (מט:): המקדש את האשה על מנת שאני צדיק, אף על פי שהוא רשע גמור - מקודשת, שמא הרהר בתשובה. ועל כן רשאי אחר כך ללמוד התורה הקדושה'. וכעין זה תמצא גם בפרשיות בא, משפטים, תרומה, ויקהל.

עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה' י

ודביקותו בשורש, שווה למצות השבת שמהותה גם כן דביקות בשורש עליון. **במהלך** זה נשלים להבין צופן אמרותיו של ה'זוהר הקדוש' (ח"ב פח:; ח"ג קעג), שכשהנשמה יתירה חוזרת למקומה במוצאי שבת, שואלה השי"ת מה חידוש חידשה ביום השבת, ואם עלה בידה לחדש דבר מה, אזי השי"ת מנשקה ומעטרה בשבעין עיטורין, ומעלה את נשמות אביו ואמו שנלקחו לבית עולמם למקום גבוה בגן עדן, ואם לא אזי עונשה גדול מאד¹. ולפי הנתבאר מקודם מה נמלצו הדברים כפתור ופרח, דהנה בכל שבת ושבת זוכה איש ישראל לנגיעה בתורת אמת שבו, ויכול לעורר בקרבו דרגה נוספת

אם להתענג על ה' בלימוד התורה² ובהילוך אצל החכמים המלמדים ליראה את ה'י, ולכן בכוחה לנסוך בכל איש ישראל רוח עצה וגבורה להשיג מעלה רמה בתורה, ללמוד תורה מתוך דביקות יראה ופחד שעוסקים במחשבתו של הקב"ה, ולא כלימוד ספר חכמה בעלמא, ולכן נקרא השבת 'יומא דאורייתא' (זוהר הקדוש ח"ב צב). שאז מתגלה תוקפה של תורה ויכולים לקבל את פנימיותה³. וכפי מה שלומדים תורה מתוך ידיעה זו, כך מוצא אדם עצמו מתעלה מעלה מעלה וכל הילוכו משתנה לטוב. וזה שאמר ב'זוהר הקדוש' (ח"ג כט.) שתלמיד חכם הוא בחינת השבת בכל ימות השבוע, כי ביטולו מן הגשמיות

טו. כמו שכתב ב'תנא דבי אליהו' (רבה פרק א): 'אמר להם הקב"ה לישראל: לא כתבתי לכם בתורתי 'לא ימוש ספר התורה הזה מפין' (יהושע א ח), אף על פי שאתם עושים מלאכה כל ששה ימים, שבת יעשה כולו תורה'. ובירושלמי (שבת פט"ו ה"ג) 'לא ניתנו שבתות וימים טובים אלא לעסוק בהן בדברי תורה'.

טז. כדברי הרמב"ן במצות השבת (שמות כ ח) 'שתהא השביתה בעינינו בעבור שהוא יום קדוש, להפנות בו מעסקי המחשבות והבלי הזמנים, ולתת בו עונג לנפשנו בדרכי ה', וללכת אל החכמים ואל הנביאים לשמוע דברי ה'".

יז. וכמו שכתב ב'עבודת ישראל' (פרשת יתרו): 'כי משה רבינו ע"ה היה רוצה שנקבל התורה ביום שבת קודש כי יום קדוש הוא ומרומם ונשא, וכוונתו היה כיון שיקבלו ישראל את התורה בקדושה הנפלאה הזאת ישמרו ויקיימו אותה לעולם ולעולמי עולמים'. לטעמים נוספים על מדוע ניתנה התורה בשבת, ראה במהר"ל (תפארת ישראל פרק ז).

יח. ראה ב'קדושת לוי' (קדושות לחנוכה קדושה חמישית) שכתב, שכל מה שצריכים לחדש חידוש תורה בשבת הוא מחמת קבלת התורה שהיתה בשבת: 'כי זאת ההשגה של מתן תורה נתגלה בכל שבת ושבת, כמו שאיתא (שבת פו:; בשבת ניתנה תורה, לכן צריכין בכל שבת לחדש חדושי דאורייתא' (זוהר הקדוש ח"ג קעג).

קדשים, ומבלי משים לב ישתנו כל אורחותיו לטובה, בראותו את גדול הזכות שיש לו להתעסק עם היקר מכל"ט. וכך מספר ה'זוהר הקדוש' (ח"א פת.) אודות התנא רבי יוסי בן פזי, כיצד הצליח להבין רום ערכה של תורה וגודל הזכות לעסוק בדברי תורה. כשעלה רבי אבא לארץ ישראל היה מכריז והולך: 'מי רוצה עושר ומי שרוצה אורך חיים בעולם הבא, יבוא וישתדל בתורה'. היו מתכנסים אליו כל העולם. היה רווק אחד בשכונתו של רבי אבא ששמע את דבריו, יום אחד בא אותו רווק לפני רבי אבא ואמר: 'רבי, אני רוצה לעסוק בתורה כדי שיהיה לי עושר'. אמר לו רבי אבא: הנה ודאי. שאלו רב אבא הגידה לי מה שמך. השיב לו אותו בחור: יוסי. עמד רבי אבא ואמר לתלמידיו: קראו לו בשם רבי יוסי בעל העושר והכבוד. ישב אותו יוסי ועסק בתורה. לתקופת הזמן נעמד יוסי לפני רבו, ושאלו: רבי, היכן העושר המובטח לי על ידכם למי שעוסק בתורה. נענה רבי אבא ואמר: נשמע מתוך דבריו שלא למד לשם שמים.

בסולם העולה בית א-ל, וזה בחינת חידוש תורה, שמחדש את עצמו בכח התורה, ולכן בצאת השבת היא נשאלת האם אכן עשתה פועלה לטובה להידבק באמיתות התורה, או חלילה עשתה שבת חול להפטיר בה כמו השבת שעברה. ואם זכה לחידוש תורה אשרי לו מפני שזכה לדביקות בהשי"ת בכח התורה שמתנוצץ בשבת קודש, ולהיפך אם לא הביא מנחת שבת חדשה אל ה', הרי זה דומה כאותו אחד שלומד תורה רק להוסיף מדע וחכמה ואינו נדבק בהשי"ת, שמביא חס ושלום צער גדול לעילא.

מתוך שלא לשמה משיגים את הלשמה

ומבל מקום אף שאיננו עדיין בדרגה עליונה זו של לימוד התורה עם דביקות במחשבתו של הקב"ה, לא ימנע עצמו מלעסוק בתורה בשל כך, ומובטחים אנו לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה' (פסחים נ:), שכח התורה ימצא מסילות בלבבו להביאו להבין כי הוא מתעסק בקדשי

ניתן אולי לסמוך את ענין חידושי תורה בשבת בדברי ה'זוהר הקדוש' (ח"א מז.) האומר 'ביום השביעי דא תורה שבעל פה'. שמצות יום השביעי הוא לחדש חידושי תורה. ועיין עוד ב'פרי צדיק' (פרשת ויחי אות ח).

יט. וכאותו שכתב רבינו דוד עראמה על הרמב"ם (הל' תלמוד תורה פ"ג ה"ה) בפירוש 'מתוך שלא לשמה בא לשמה': 'שכשיכנס בחכמה ובתורה שהיא מאירת עינים, מיד יבחין שאין השארותו תלוי בגאות ובהבלים ושאין עיקר הקריאה ללמוד כדי לקבל שכר, ויתחיל ללמוד לשמה'.

שמו ממנו ומבניו שנקראים 'בן פזי' [על שם כוס הפז], וזהו רבי יוסי בן פזי.

חג השבועות, יום של התחדשות בעבודת ה' - 'מנחה חדשה לה'

בזאת נשוב אל הראשונות מה ששאלנו, מאי טעמא עיקר הדגש בתורה על חג השבועות הוא הבאת הביכורים ולא מעמד קבלת התורה. כי לימוד גדול יש כאן, שאם עיקר הדגש היה על מתנת התורה, הרי שהיה יכול הטועה לטעות ולומר, ששמחתנו נסובה על זה שקיבלנו חוקים ומשפטים לעשותם, ללא קשר למעלת נותן התורה. לפיכך שנה הכתוב לעכב בכל עניני חג השבועות לקבוע יום זה כמקרא קודש על הבאת 'מנחה חדשה לה' וראשית הבאת הביכורים, לומר, כי חג ה' לנו על זה שיש לנו קשר לנותן התורה ועלינו להביא מנחה חדשה לה' בכל עת תמיד, על ידי התקרבות לנותן התורה בכח ההתבוננות שהתורה היא עצמיותו יתברך ממש, וכל העוסק בתורה כאילו יורד לסוף דעתו של הקב"ה. ובזה עולה יפה מה שאמר הכתוב למנות את הבאת המנחה חדשה ממחרת השבת, לרמז על עבודתנו לעלות מנחה חדשה לה', כעין החידוש תורה שבמוצאי שבת – ממחרת השבת, שמעלה ניחא בשמים. והוא שמצינו ב'זוהר הקדוש' (ח"א ת, י) שרשב"י וכל בני החברייא

נכנס רבי אבא לחדרו בפחי נפש, והנה הוא שומע קול האומר 'אל תעניש אותי, שעתיד הוא להיות אדם גדול'. שב אליו רבי אבא ואמר לו: שב, בני, שב, ואני נותן לך עושר.

אדרהכי בא איש אחד וכלי של פז בידו, הוציא הלה את אותו כלי ונפל אור בבית. אמר לו אותו איש לרבי אבא: רבי, אני רוצה לזכות בתורה ואני לא זכיתי, ומחפש אני אי מי שישתדל בתורה לזכותי, שהרי יש לי עושר רב שהשאיר לי אבי, שכאשר ישב על שלחנו היה מסדר עליו שלשה עשר כוסות מאלו, ואני רוצה לזכות בתורה ואני נותן עושר. פנה רבי אבא ליוסי ואמר לו: תשתדל בתורה, ואיש זה יתן לך עושר. נתן לו רבי אבא את כוס הפז, ויקרא עליו 'לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פז' (איוב כח יז). ממשיך ה'זוהר הקדוש': ישב יוסי ועסק בתורה והאדם ההוא היה נותן לו עושר. לימים נכנסה חמדת התורה למעיו, יום אחד היה יוסי יושב ובוכה, מצאו רבו כשהוא בוכה, ושאלו על כך. אמר לו יוסי: ומה אני מניח את חיי העולם הבא בשביל זה, איני רוצה אלא לזכות אצלי. נענה רבי אבא ואמר: מזה נשמע שכוונתו לשם שמים. קרא רבי אבא לאותו איש, ויאמר לו: טל את עושרך ותן אותו ליתומים ועניים, ואני נותן לך חלק יותר בתורה בכל מה שאני לומד. החזיר לו רבי יוסי אותו הכוס של פז, ועד היום לא סר

עבודת חג השבועות - מנחה חדשה לה'

כן גם בכל יום צריכים לחדש דביקותנו בתורה הקדושה ובנותנה יום יום.

תערב עתירתנו, שנזכה לגלות את יקרת המתנה שבידנו, התורה שהיא מחשבתו של הקב"ה, ולחדש דרכנו בעבודת ה' להביא מנחה חדשה ומנחת ביכורים בכח החקיקה שבלבנו שקיבלנו ביום הזה^כ, ויקוים בנו תיכף לתלמידי חכמים ברכה (ברכות מב:), שחג השבועות ישפיע על הסובבים הודו ברכה בכל המעשים בגשמיות וברוחניות.

שלו חידושו חידושי תורה בליל שבועות, כי זה עיקר תכליתו של יום להביא מנחה חדשה לה'. וכמו שהשי"ת מעטר את החידוש תורה של שבת בשבעין עיטורין, כך גם מקשט השי"ת את כנסת ישראל בתכשיטי כלה בחג השבועות (וזהר הקדוש ח"ג צח.), כפעולה לטובה על הנחת רוח בהבאת מנחה חדשה לה'. ודייק הכתוב לומר שצריכים לספור יום יום, ללמד כי אין קץ ותכלית לעבודה זו, וכמו שבכל שבת צריכים לחדש חידוש תורה ולהתעלות עוד ועוד שלא תהא שבת אחת דומה לחברתה,

כ. 'חג השבועות נקרא יום ביכורים מנחה חדשה, כי השי"ת מחדש בטובו כל יום מעשה בראשית, אכן ביום קדוש הזה נתעורר ניצוץ התלהבות שהיה לנו מאז, יוכל כל אחד להרגיש התחדשות, ויקבל על עצמו מעתה להיבטל לתורה ויראת שמים, שאז מסייעין משמים ביתר שאת' (שפתי צדיק לשבועות אות א).

היטיבה ה' לטובים ולישרים בלבותם

אלו יעמדו על הברכה שנדבו סכום הגון להוצאת הגליונות

פטרון הגליון

נדבת ידידנו הרב החסיד המפואר

רבי **אהרן גרויז** הי"ו

לרגל שמחת המנסת בנו היקר

כמר **אברהם צבי** נ"ו
לעול התורה והמצוות בשעטומ"צ

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיזכו לרוות רב נחת ממנו ולאילא רברא יתעבד
ולחיים טובים ארוכים מתוך שלום שלהו וכט"ם

פטרון הגליון

נדבת ידידנו הרב החסיד המפואר

רבי **ראובן חיים סאבעל** הי"ו

לרגל השמחה הגדולה השרויה במעונו

בהולדת בתו
למזל טוב ובשעטומ"צ

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיזכו לרוות רב נחת ממנה ומכל יוצ"ח שיחי'
ולחיים טובים ארוכים מתוך שלום שלהו וכט"ם

פרנס השבוע

נדבת ידידנו הרב החסיד המפואר

רבי **יצחק אייזיק**

טעמפלער הי"ו

לרגל שמחת המנסת בנו היקר

כמר **דוד ארי'** נ"ו
לעול התורה והמצוות בשעטומ"צ

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיזכו לרוות רב נחת ממנו
ולאילא רברא יתעבד ולחיים טובים ארוכים מתוך שלום
שלהו וכט"ם

פרנס השבוע

נדבת ידידנו הרב החסיד המפואר

רבי **פנחס דוד בראדי** הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו

באירוסיו בנו

הבחור החשוב המעין והמופלג בתו"ש

כמר **אליעזר** נ"ו
בשעה טובה ומוצלחת

זכות הפצת התורה יעמוד לו שיזכה לבטת בית נאמן בישראל
ולרוות שרים ומבורכים, וזכה לרוות רב נחת מכל יוצ"ח
שיחי' מתוך חיים טובים ארוכים מתוך שלום שלהו וכט"ם

הרוצה להשתתף בהוצאת הגליונות נא להתקשר למס' 3245 - 661 - 347
וזכות הגדול של זכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מיילי דמיטב

מכון שפה ברורה

שניי חסידי קאסוב

של ב"ק
מרן אדמו"ר שליט"א

להוצאת
דברי אלקים חיים

מסכת רות ב"קטן ונמתי ישיב"א
שניי חסידי
קאסוב

כס"ד

ברכותינו הלכניות שלוחה בזה לכבוד ידידינו היקר מאד נעלה העומד תמיד לימיננו המופלג
בהפלגת חכמים ובנונים ומעוטו בכל המעלות ובעל מידות תרומיות ומוזהבות,
ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, ארי שבחבורה, ותיק ועושה חסד כהלכה, איש חי ורב פעלים
לתורה ולתעודה, רוף צדקה וחסד הנודע בצדקת פורונו בכל עת ועונה
הוא הגבר אשר עומד תמיד הכן לעזרנו בכל ענינים הקשורים
להו"ל של בני דא"ה דברי תורתו של ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מו"ה ראובן חיים סאבעל הי"ו

ויזונתו והתשובה שתהי'

לרגל השמחה השרויה במעונם

בהולדת בתם למזל טוב

ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים שזכות הפצת תורתו של מרן רבנו שליט"א יעמוד לו להתברך
בכל מילי דמיטב מתוך בריאות גופא ונחורא מעליא, ויזכה לרוות רב נחת דקדושה מכל יוצ"ח שיחיי
מתוך שמוחה ואושר, שלות הנפש והרחבת הדעת, ושיזכה לראות ברכה בכל מעשי ידיו,
ואך ברכה והצלחה יהיה מנת חלקו כל הימים

המברכים מעומק הלב,

מכון שפה ברורה